

[Indenrigsministeren.]

en vis Sikkerhed for rimelige Forhold paa det paagældende Omraade. Naar Parter i Samfundet paa visse Omraader ikke kan enes, kommer der et Tidspunkt, hvor Lovgivningsmagten maa gribe ind.

Denne Bemærkning henvender jeg ogsaa til Ordføreren for Det konservative Folkeparti (Stein), som mente, at jeg troede, alting kunde ordnes ved Lov. Nej, ikke paa nogen Maade. Lejeforholdet ordnes heller ikke gennem de foreliggende Lovforslag. Der gælder paa det her omhandlede Omraade, hvad der gælder paa andre, at Loven er Rammen om Folkets Liv, og det, det kommer an paa for Rigsdagen, er at afstikke denne Ramme paa en saadan Maade, at Folkets Liv kan forme sig med de færrest mulige Uretfærdigheder, det færrest mulige Antal Tilfælde, hvor en Del af Folket har Magt til at udnytte en anden Del.

Jeg kan ikke lade være med at sige til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, som har talt meget om denne Lovgivnings Urimelighed, at jeg synes egentlig, det er karakteristisk, at under hele Forhandlingen har det ærede Medlem ikke benyttet sig af Lejligheden til at sætte Fingeren paa en eller anden Bestemmelse i Lovforslaget og sige: Den er fuldkommen urimelig. Dette har det ærede Medlem ikke gjort; han har talt i Almindeligheder, men har ikke kunnet sætte Fingeren paa en bestemt Paragraf og sige: Det er en Urimelighed over for Ejeren, at noget saadant skal fastsættes ved Lov.

Den ærede Ordfører (Stein) kan jo ikke paa nogen Maade hævde den Anskuelse, at Valget den 22. Oktober ikke forpligter dette høje Ting. Det kan det ærede Medlem i øvrigt slet ikke mene, idet han med Hensyn til et andet Omraade, som Valget beskæftigede sig med, nemlig Valuta-loven, har sagt, at Valget forpligtede. Hertil kommer, at man ikke med nogen Rimelighed kan sige om disse Forslag, at det er Lovforslag, der er partipolitisk bestemt; de er, som det ærede Medlem ved, forberedt paa en saadan Maade, at Repræsentanter for Lejerne uden Hensyn til politisk Anskuelse, Repræsentanter for de erhvervsdrivende her i København, for samtlige Handelstandsforeninger uden Hensyn til politiske Anskuelser — ogsaa det ærede Medlems politiske Meningsfæller — anmoder om at faa dem gennemført. Jeg skal i øvrigt i denne Forbindelse særlig nævne Lovforslaget om Beskyttelse for erhvervsdrivende i lejet Ejendom, som, fordi det angaar en ny Lovgivning, er forberedt paa en saadan Maade,

at de kyndigste Jurister her i Landet har sat deres Navne under det. Naar man sammenholder denne Behandling af Lovforslagene, deres Forberedelse, den alsidige Baggrund, der foreligger, med, at de to ærede Ordførere jo alligevel ved, at de kun er Repræsentanter for godt $\frac{1}{3}$ af Befolkningen, synes jeg, at der her er et Tilfælde, hvor man bør tage Hensyn dertil. Selvfølgelig, der er noget hos os alle sammen i Retning af, at man gerne paa det ene eller det andet Omraade vil være standhaftig til det sidste, men er det klogt? Foreligger der ikke her saadanne Momenter, at de ærede Ordførere kan sige: Vi er imod disse Lovforslag, som de foreligger, men vi erkender, at de bæres oppe af en saa stor Vilje i Befolkningen og saa megen saglig Indsigt, at det dog er rigtigt under Hensyn til den politiske Udvikling, der er foregaaet, at lade dem passere?

Simonsen: Det er ikke de ejendommelige Synspunkter, som Venstres og de Konservatives Ordførere har givet Udtryk for, jeg vil rejse en Debat om. Vi ved alle, hvad Udtryk som Ejendomsret, Kontraktfrihed og Socialisering betyder i de ærede Ordføreres Mund; det tror jeg ikke det er nødvendigt at dvæle længere ved. Men den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) mente, at jeg ikke var berettiget til at tale om at sylte, selv om Flertallet ikke førte Lovforslagene igennem til endelig Afstemning paa Grund af den knappe Tid, der er levnet. Det skulde altsaa være en uberettiget Udtalelse. Nu vil jeg indrømme, at hvis de ærede Medlemmer havde været indespærret tillige med deres Partifæller i dette høje Ting hele Vinteren og ikke anet noget om Lovforslagene, før de i Dag laa paa Tingets Bord og den højtærede Minister gjorde Rede for dem og orienterede os, kunde der være nogen Mening i at sige, at 3 Uger var for kort Tid til at komme igennem saa store Forslag, der indeholder adskilligt principielt, naar det andet høje Ting havde haft 2 Maaneder dertil. Men Forholdet er jo i den ærede Ordførers Parti som vistnok i de øvrige Partier, at alle betydende Forslag diskuteres og gennemgaaes i fælles Gruppemøder, saa at alle faar et nøje Kendskab til dem, og ingen Ordfører eller andre faar Lov til at fremsætte Forslag eller give Tilbud, uden at de er anerkendt af Partiet. Naar man ved, at alt er drøftet saaledes i Enkeltheder, er jeg alligevel af den Tro, at den ærede Ordfører for Venstre som den store Begavelse, han er anerkendt for at være, er fuldstændig klar